

[Korsgaard.]

Der er jo dog noget højst besynderligt i denne Tanke, og der er ogsaa noget højst besynderligt i, at det ærede Medlem Hr. Krag, som jo dog egentlig burde være i Besiddelse af nogen Aandskultur, her mener at kunne finde den rette Tone ved at sige, at denne eller hin, han er umulig, ham dør erkender jeg dog er meget væsentligt mere. Jeg vilde sætte Pris paa, om de, der virkelig har nogen Kultur — og jeg kan jo for saa vidt efter de Taler, det ærede Medlem holder, ikke dømme om, om han har det eller ikke —, men jeg vilde altsaa sætte Pris paa, om de Mennesker, der har Kultur, vilde lade Argumenterne tale for sig selv, og at man ikke vilde give sig til at sige: Denne er klog, denne er mindre klog. Jeg har nu levet tilstrækkelig længe til at vide, at den Tale om, at denne eller hin i den og den Stilling er en forfærdelig stor Mand, ofte ikke har noget paa sig; jeg har meget ofte opdaget, naar jeg kom ham nærmere, at han ikke var saa stor, som man gav det Udseende af. Derfor synes jeg altsaa, det ærede Medlem Hr. Krag skulde mindes sine forhaabentlig gode gamle pædagogiske Dage og erkende: Lad os kæmpe med Argumenter, men lad os i hvert Fald saa meget som muligt undgaa at sætte de forskellige Medlemmer i politisk Klasse.

Jeg skal dernæst til det, som det ærede Medlem har sagt, gentage et og andet, for det synes jo at være svært for ham at forstaa, hvad jeg mener, og det beklager jeg, for det er saamænd ikke saa svært for en almindelig Hjerne at fatte. Jeg har gentagne Gange omtalt, at Venstre og Regeringspartierne lavede et Forlig for de to Punkter, idet man handler saaledes, at Venstre faar en lav Krone, og omvendt faar Regeringen Sikkerhed for, at de ingen Lockout faar, og det betaler Venstre med at slaa en Streg over alle de Ting, som de tidligere har sagt. En saadan Handel laves, det er gjort i en Fart, og saa maa man jo hver tage sit Ansvar for, hvad her er sket, og modtage den Kritik herfor, som nu kan falde. Men her er det, jeg ikke kan begribe, at det ærede Medlem Hr. Krag ikke kan forstaa, at med saadan en Handel som Baggrund kan fortrolige Forhandlinger ikke fortsættes, og Spørgsmaalet, som Venstre stilles overfor, bliver da dette: Er det rimeligt, at Venstre fortsætter disse fortrolige Forhandlinger, naar det Parti, de dog stod nær gennem sidste Halvdel af 1932, siger: Det kan vi ikke gaa med til. Dette mener altsaa det ærede Medlem Hr. Krag er ganske i sin Orden; jeg mener det ikke.

Men yderligere mener jeg, at det, der

sker gennem disse fortrolige Forhandlinger, og det er for mig i og for sig det mest beklagelige, er, at Forfatningens Aand brydes. Ja, hvis det ærede Parti Venstre vil betragte sig som faktisk værende et Led af Regeringen, maa jeg erkende, at saa brydes Forfatningen ikke, men sig det saa rent ud! Men Sandheden er jo, at Venstre handler, som om de er et Led af Regeringen, men vil udadtil opretholde den Opfattelse, at Venstre vedblivende er et Oppositionsparti. Vil man det ene, altsaa vedkende sig, at man er et faktisk Led af Regeringen, saa er der ikke noget at sige til, at man forhandler hemmeligt, men vil man det ikke, saa maa jeg paastaa, at det er imod Forfatningens Aand, at man aftaler en uoplyst Mængde Ting saaledes, at naar Lovforslagene kommer ned i Salen, saa er Sagen i Virkeligheden afgjort.

Til sidst vil jeg gerne fremsætte nogle Bemærkninger om det, der er sket med Hensyn til Skattelovene. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Krag, at jeg kan vanskeligt tro, at Landstinget skulde have vedtaget disse Skattelove i den Form, hvori de har gjort det, medmindre det var en Aftale mellem Regeringspartierne og Venstre, at dette skulde føres igennem, og jeg ved ogsaa positivt, at der til Landstinget blev skrevet et Stykke Papir, hvorpaa der stod Retningslinier for det, man vilde gøre med Hensyn til Skattelovene, omfattende dels det Aar, der for saa vidt nu skulde være svundet, dels den kommende Tid. Naar derfor det ærede Medlem Hr. Krag paa dette Punkt siger, at der overhovedet ikke er aftalt noget, saa betvivler jeg Sandheden heraf, og disse Papirer modsiger ogsaa dette. Jeg maa yderligere sige, at hvis trods alt Venstrepartiet staar frit paa dette Punkt, saa er det mig uægtelig højst besynderligt, at det ikke en Gang var snart sagt muligt for Erhvervsorganisationerne i Landstinget at faa nogen som helst reel Drøftelse af disse Forhold.

Jeg maa ogsaa sige, at den Forklaring, det ærede Medlem Hr. Krag giver om, at Forudsætningerne for Forliget i Juni 1932 ikke er brudt ved disse Skattelove, er mig saa forfærdelig, at jeg virkelig ikke kan begribe, at det ærede Medlem kan tro paa sine egne Ord, og jeg vil rent menneskeligt appellere til de 6—7 Mennesker af Folketinget, som var med i det Underudvalg, der den Gang forhandlede — Hr. N. Neergaard er her jo ikke mere. Der kan ikke være den fjerneste Tvivl om, at Forudsætningerne for denne Overenskomst var, at Aaret 1931 skulde holdes fri for mere